

ליל שבת קודש פרשת פנחס ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח' המדבר מכח הבעל תפילה שעומד בבית הבליעה של הס"מ, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), כשיש פגם תאוות ניאוף חס ושלום, אז התפילה בבחינת דין, והסטרא אחרא בולעת אותה חס ושלום, ואז צריכין בעל כח גדול שיתפלל תפילה בבחינת דין, כמו בעת שהיה מעשה זמרי, שהוצרך פנחס להתפלל תפילה בבחינת דין, כי כשזה הבעל כח מתפלל תפילה בבחינת דין, ואזי הסטרא אחרא רוצה לבלוע אותה, כי היא בולעת תמיד התפילות שהם בבחינת דין, ואזי כשהיא רוצה לבלוע זאת התפילה של הבעל כח שהיא בבחינת דין, אזי זאת התפילה היא עמדת בבית הבליעה שלו, ואזי הוא מוכרח ליתן הקאות, היינו שהסטרא אחרא מוכרח להקיא ולהוציא את כל הקדושות שבלע, בבחינת (איוב כ') חיל בלע ויקיאנו, ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדושה שבלע, אף גם הוא מוכרח להקיא ולהוציא עצמות חיותו ממש וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה הצדיקים האמיתיים שבכל דור ודור, לוחמים עם הסטרא אחרא המגביר תאוות ניאוף בעולם, ושובר את הצינור שממנו ממשיך כוחותיו, כי תאוה זאת הורסת קדושת ישראל, וגוזלת מהם תפילותיהן וכוחותיהן, כי הנתפס בטומאה זו חס ושלום, ראשו ומהותו נדבקת בה, כמו עכבר הנדבקת במלכודת של דבק, שאי אפשר לה לצאת מתוכה, כן היא תאוה זאת, שתופסת מוחו ומהותו של אדם חס ושלום, ואי אפשר לו להתפלל תפילה כראוי, כי כל תפילתו מבולבלת עם מחשבות זרות והרהורים רעים רחמנא ליצלן, ואז צריכין תפילתו של הבעל כח, שהוא הצדיק האמת, שיוורד אל תוך הבית הבליעה של הסטרא אחרא, ומכריח אותו להקיא נשמות ישראל שבלע, כי הצדיק האמת יש לו לימודים נוראים לאלו הנשמות שנתפסו ביד הסטרא אחרא, ומלמד אותם שאין שום יאוש בעולם כלל, ולכל חטא מועיל תשובה, ומכל ירידה ונפילה יש דרך לצאת לחזור אל הקדושה, וכמו שגזר ואמר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' קי"ב) אם אתה מאמין שיכולין לקלקל, תאמין שאתה יכול לתקן, העיקר שיהיה לאדם אמונה,

ש"יאמין" שיכולין לקלקל, ואז בוודאי "יאמין" שיכולין לתקן, וזהו הכח הגדול של הצדיק האמת, שיורד אל תוך הצינור של הרשע, ומקלקל את המקור שממנו ממשך כוחותיו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ה'), ועל ידי זה מוציא נשמות ישראל מתחת ידו, ולא רק שמכריח את הסטרא אחרא להקיא הנשמות קדושות שבלע, אלא גם מוציא ממנו עצמיות חיותו ממש, כי הצדיק מלמד עם נשמות ישראל לימודים נפלאים כאלו, עד שמרפא אותם לגמרי מן התחלואים רעים שנדבק בהם על ידי תאות ניאוף, ומחזיר אותם בתשובה שלימה, עד שמוחה שמו של הסטרא אחרא מן העולם לגמרי.

והנה עיקר הדרך שהצדיק עושה זאת, הוא על ידי תפילה בכח, כי הוא תמיד מתפלל תפילותיו בכח גדול, ותפילתו במסירת נפש ממש, והוא מתפלל תמיד אל השם יתברך שינצלו נשמות ישראל מפגם תאוות ניאוף, ולא יהיו נתפסים במלכודת הרעה של הסטרא אחרא, ובכל מקום שהוא מוצא איזה נשמה שנפלה וירדה אל זוהמא זאת, הוא מוסר נפשו להוציא אותה ממנה, ומלמד אותה דרכים נפלאים איך להתגבר בעבודת התפילה, לצעוק אל השם יתברך להציל את נפשו מני שחת, ואז התפילות עומדים בבית הבליעה של הסטרא אחרא, ומכריחים אותו ליתן הקאות, ולהוציא את כל הקדושות שבלע ממנו, בבחינת (איוב כ') חיל בלע ויקיאנו, שהראשי תיבות הוא השם הקדוש חב"ו, המסוגל לתיקון הברית, ולכן עיקר תקוות האדם הוא על ידי התקרבותו אל הצדיק האמת, שהוא הבעל כח האמיתי, כי על ידי הצדיק האמת יקבל עצות נכונות לצאת מכל תאוותיו הגרועות, ולתקן את כל אשר עיוות, ואז יזכה לתשובה שלימה, ולהאיר ימיו באור אלקותו יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את שבח פנחס הצדיק, שהציל את נשמות ישראל מכליון, וכמו שכתוב (במדבר כ"ה), פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, ובשכר זאת, לבן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום, ויש להבין, מהו המדה כגד מדה, שבשכר קנאתו, נאמר לו, "הנני נותן לו בריתי שלום", וכן מהו ההקדמה של "לבן אמור", ולא אמר מיד, "הנני נותן לו את בריתי שלום", וגם מהו ענין הוי"ו קטיעא של תיבת "שלום"? והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה במעשה זמרי, היתה התגברות של תאוות ניאוף בעולם, ופנחס קינא על זה, וירד לבית הבליעה של הסטרא אחרא כדי לשבור כוחו, ולהציל נשמות ישראל

מכליון, ועיקר כוחו היה על ידי "תפילה בכח", וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין מ"ד.) על הפסוק (תהלים ק"ו) ויעמוד פנחס ויפלל, מלמד שעשה פלילות עם קונו, היינו תפילה בכח, והראה לכל נשמות ישראל שאין צריכין לפחד כלל מן הסטרא אחרא והתאוות שלו, רק צריכין להתגבר עם כח התפילה, ובזה מנצחים אותו לגמרי, וזהו הקנאה שקינא פנחס לאלקין, היינו התפילה בכח שעשה, ובזה עמד בבית הבליעה של הסטרא אחרא, והכריח אותו ליתן הקאות, היינו נשמות ישראל שבלע, כי לימד לכולם, שבכוח התפילה מנצחים את הכל, וזהו "בקנאו את קנאתי בתוכם", היינו שהכניס את הקנאה שלו, שהוא התפילה בכח, "בתוכם", בתוך כל אחד ואחד מישראל, ולימד אותם שאין שום יאוש בעולם כלל, ובכוח התפילה יכולים להכניע תאוות ניאוף, ולשבור את הצינור של הסטרא אחרא לגמרי, וזה הרמז בהקדמת מילין "לכן אמור", היינו בזכות "האמירה" והתפילה, מדה כנגד מדה, "הנני נותן לו בריתי שלום", שיוכה לתיקון הברית בתכלית השלימות, כי בכוח התפילה זוכין לכל, ואפילו במקום שיש וי"ו קטיעא, היינו וי"ו שבורה, והסטרא אחרא רוצה לבלוע את תפילות ישראל, אבל התפילות של הצדיק האמת עומד בבית הבליעה שלו, ושובר את הצינור שלו, ומעלה את נשמות ישראל משם בשלום, וממשיך עליהם קדושה עליונה, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולהמשיך עלינו קדושת הברית בתכלית השלימות, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת פנחס ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבעל תפילה, מעשה י"ב דף ש"ג, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, אחר כך נכנס הבעל תפלה אל העיר והתחיל שוב לדבר עמם כדרכו, כאשר שכולם בטעות גדול, ואין זה תכלית כלל, רק עיקר התכלית לעסוק בתורה ותפלה וכו', כי זהו כל שיחתו ודיבורו של הצדיק האמת שהוא הבעל תפילה, לדבר תמיד מן התכלית הנצחי, ואיך שאין שום תכלית אחרת בחיים רק לעבוד את הקדוש ברוך הוא, ולעסוק בתורה ובתפילה, ובשירות ובתשבחות להשם יתברך, ואפילו שפוגש בני אדם שרחוקים מאד מכל זה, וכל ראשם עסוקים במחשבות של כסף ושאר תאוות רעות, אינו מסתכל על כל זה כלל, רק ממשיך לדבר עמהם מן התכלית הנצחי, אולי יכנס בקרבם איזה דיבור אמיתי, ויעורר אותם בתשובה.

ולא שמעו אליו, כי כולם נשקעו מאד בזה מימים רבים, כי תאוות ממון היא תאוה קשה וכבידה מאד, ותיכף מיד שאדם נופל בקרבה, וכל ראשו עסוק ברדיפה אחר הכסף, איך מרוויחים כסף, ואיך עושין עוד כסף ועוד כסף, אזי כבר קשה מאד ליכנס באזניו איזה דיבור של אמונה ויראת שמים, כי אין לו זמן אפילו לשמוע מה שרוצים לדבר עמו, כי בזמן הזה הלא יכולים להרוויח כסף, וקשה מאד לעוררו על התכלית הנצחי.

וסיפרו לו מהגיבור, ושהם רוצים לשלוח אל המדינה, שהם כולם אלקות וכו' בנ"ל, כי רק דבר אחד נשאר המפחיד אותם, והוא מדת הדין והגבורה, כי הם יודעים היטיב שכל הונם ורכושם לא יציל אותם ביום רעה, ולכן כששומעים שמדת הדין והגבורה ממשמשת ובא עליהם, הם מפחדים מאד, ומטכסים כל מיני עצות לינצל ממנה, אולי על ידי עשירים יותר גדולים מהם.

ושחק מהם גם כן, ואמר להם, שהוא שמות, ושכולם רק בני אדם וכו', והם לא יוכלו לעזור לבם כלל, כי אתם בני אדם, והם בני אדם, ואינם אלוק כלל, רק שיש יחיד יתברך שמו וכו', כי הבעל תפילה מנסה בכמה מיני דרכים, להראות לבני אדם את עוצם שמות הרדיפה אחר הממון, ואיך שאין בה שום ממשות כלל, כי פרנסתו של אדם תלויה רק בידו יתברך לבר, וכמה שקצב לו מן השמים יקבל, לא פרומה פחות ולא פרומה יותר, ואם כן למה לו לבלות ימיו ושנותיו ברדיפה אחר המותרות, בשעה שמאומה לא ישא בעמלו, יותר טוב לבלות ימיו ושנותיו בתורה ובתפילה ובמצוות ובמעשים טובים, שיהיו לו לקרן נפלא בזה ובבא לנצח.

ועל ענין הגיבור אמר להם (בלשון תימה, כדרך שמתמיה אדם ואומר): האם אינו זה הגיבור (הידוע לי)? ולא הבינו דבריו אלו, ובן היה הולך מאחד לחבירו ומדבר עמהם כנ"ל, ועל ענין הגיבור אמר לכל אחד כנ"ל, אם אינו זה הגיבור וכו' כנ"ל, ולא הבינו דבריו, כי הבעל תפילה מכיר היטיב את ענין הגיבור, שהוא מדת הדין והגבורה, וגם יודע היטיב שאין שום עצה לינצל ממנה רק על ידי עבודת התפילה, כי כל התכלית של מדת הדין והגבורה, הוא רק לעורר בני אדם אל השם יתברך, ולהקיץ אותם משינתם העמוקה, ואז על ידי התפילה ממתיקים את הדינים בשורשם, ומהפכים אותם אל חסדים ורחמים, כי על זה באו לכתחילה, לעורר בני אדם בתשובה, אבל בני אדם השקועים בתאוות ממון, אינם מבינים כלל את ענין הגיבור, ואיזה שייכות יש להבעל תפילה עמו, כי להם נדמה כאילו מדת הדין והגבורה הוא עונש ונקמה, להעניש אותם ולנקום בהם, ולכן אין להם השגה איך לינצל ממנה, ונדמה להם אולי העשירים הגדולים ביותר בקיאים בזה, ויוכלו לתת לתת להם עצה, אבל לבסוף נודע להם שאין שום עצה בעולם רק לברוח אל השם יתברך בתפילה ובתחנונים, ולהכניע את עצמם מלפניו יתברך, ואז יהיו נמתקים כל הדינים, והשם יתברך יזכינו להיות מאנשי הבעל תפילה, העוסקים בתפילה להשם יתברך תמיד, ונמשיך על עצמינו חסדים ורחמים גמורים, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת פנחס ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ו' המדבר מן הבקיות בדרך התשובה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), כשרוצה אדם לילך בדרכי התשובה, צריך להיות בקי בהלכה, וצריך להיות לו שני בקיאות, היינו בקי ברצוא, בקי בשוב, כמו שכתוב: 'זכאה מאן דעייל ונפיק' (והר ויקהל רינג, האוינו רצב), וזה בחינת (תהלים קל"ט):

"אם אסק שמים שם אתה", בחינת עייל, בחינת בקי ברצוא, "ואציעה שאול הנך", בחינת ונפיק, בחינת בקי בשוב וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה דרך התשובה, שהוא דרכו של אדם בזה העולם, מיום הוולדו עד יום מותו, הוא דרך ארוכה מאד, וצריכים בקיאות עצומה לעבור אותו בשלום, והבקיאות כלולה משני דברים, בקי ברצוא ובקי בשוב, מצד אחד האדם צריך לרוץ ולעלות בכל פעם יותר ויותר בהתקרבותו של השם יתברך, ולא יחשוב אף פעם כאילו השיג כבר את הכל, כי לגדולתו יתברך אין חקר, וכנגד כל מה שהשיג, עדיין לא השיג כלום, שזהו (תהלים קל"ט) אם אסק שמים שם אתה, כל מה שאני עולה לשמים, "שם אתה", ועדיין לא השגתי כלום, ומצד שני, האדם צריך לדעת, שאין שום ירידה בעולם שיכול לעכב אותו מלחזור אליו יתברך, ואין שום יאוש בעולם כלל, כי מלא כל הארץ כבודו, ומלכותו בכל משלה, ואפילו בתכלית דיוטא התחתונה, יכולים למצוא כבודו יתברך, שזהו (שם) ואציעה שאול הנך, אפילו אם כבר הצעתי לעצמי מטה בשאול תחתית חס ושלום, גם שם "הנך", כי אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכשיש לאדם שני בקיאות אלו, אזי הוא הולך בדרך התשובה, כי שום עלייה או שום ירידה, לא ימנע אותו מלהתקרב אליו יתברך, וסוף כל סוף יזכה להגיע אל תכליתו הנצחי אשר בשביל זה נברא.

והנה בקיאות זאת מקבלין על ידי ההתקרבות אל הצדיק, כי הצדיק נקרא (במדבר כ"ז) "איש אשר רוח בו", שיודע להלוך נגד רוחו של כל אחד ואחד (כמו שפירש"י שם), היינו שיודע איך ללמד עם הדרי מעלה שעוסקים "ברצוא", שעדיין לא השיגו כלום, וללמד עם הדרי מטה שעוסקים "בשוב", שאין שום יאוש בעולם כלל, כי הצדיק יש לו מדת "כי כל בשמים ובארץ", שהוא נמצא למעלה ולמטה בבת אחת (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ח), ולכן יכול לתת עצות הן לדרי מעלה, איך להתקרב אליו יתברך, וללמד אתם "איה מקום כבודו", שעדיין לא השיגו כלום, והן לדרי מטה, איך להחזיק מעמד, וללמד אתם "מלא כל הארץ כבודו, כי השם יתברך נמצא אתם עמם ואצלם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), כי הצדיק האמת מקבץ את הנקודה טובה שיש בכל אחד ואחד מישראל, ומקשר אותם ביחד (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ד), כי כל השכליים פרטיים מקבלין מן השכל הכולל שהוא השכל של הצדיק (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א), ולכן כל מה שזוכין להתקרב אל הצדיק, מקבלין בקיאות זאת, להיות בקי ברצוא ובקי בשוב, כי אצל הצדיק בעצמו רואים כל זה, איך שהוא מחזיק מעמד בכל מיני מצבים שבעולם, ואף פעם אינו נח מלעלות ומלהגיע אל מדרגה והשגה יותר גבוהה, וכן אף פעם אינו נופל בדעתו משום ירידה או נפילה

שעובר עליו בחייו, כי מחמת שיש לו מדת "כי כל בשמים ובארץ", לכן הוא נמצא למעלה ולמטה בבת אחת, ומקשר עולם העליון בתחתון ביחודא שלים, ולכן כל מה שמתקרבים אליו, ורואים את עבודתו בקודש, כן מקבלין ממנו לימודים אלו, ואז האדם הולך בדרך התשובה באמת, ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל צדיק אמיתי, כי על ידו יזכה לבקיאות אמיתי בדרך החיים, ולאחוז תמיד בדרך התשובה באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע שביקש משה רבינו לפני הסתלקותו את השם יתברך (במדבר כ"ו), יפקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה, אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו, ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה, והנה יש להבין, מהו שני הלשונות, אשר "יצא" לפניו, ואשר "יבא" לפניו, וכן מהו שוב כפל הלשון, "ואשר יוציאם ואשר יביאם" שלכאורה נראה כמיותר? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הצדיק האמת הוא "איש אשר רוח בו", שיודע להלוך נגד רוחו של כל אחד ואחד, וללמד עם כל אחד ואחד את הלימוד שהוא צריך באותו עת, ולכן ביקש משה מהשם יתברך "אלהי הרוחות לכל בשר", שימנה עליהם מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד כפי דעתו (כמו שפירש"י פסוק ט"ז), ויהיה יכול לקבץ ולאחד את הנקודות ביחד, וזהו אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניו, "אשר יצא לפניו" הוא ענין בקיאות בשוב, בשעה שאדם יוצא מגבולי הקדושה, יהיה הצדיק מראה לו דוגמא חיה, איך להחזיק מעמד בכל מה שעובר עליו, כי הצדיק בעצמו הוא איש "אשר יצא לפניו", ומתחזק בהתחזקות עצומה בכל מה שעובר עליו בחיים, וכן "אשר יבא לפניו", שהוא ענין בקיאות ברצוא, בשעה שאדם נכנס לפני ולפנים, יהיה לו בקיאות עצומה וכח הצמצום, לידע היטיב שעדיין לא השיג כלום, וגם בזה הצדיק הוא דוגמא חיה לפני אנשיו, "אשר יבא לפניו", כי הוא מתקרב אליו יתברך בכל פעם מחדש, כאילו עדיין לא השיג כלום מימיו, ולכן בכח זה, שהצדיק בעצמו הוא דוגמא חיה של "בקי ברצוא ובקי בשוב" על ידי זה יהיה הוא המנהיג, "אשר יוציאם ואשר יביאם", כי על ידי שהם מתקרבים אליו, ולומדים ממנו לימודיו הנפלאים, על ידי זה גם הם ידעו איך "לצאת ולבא" בדרך התשובה, ויהיה להם דרך נכונה ואמיתית בחיים.

ובזה מובן המסורה (מוכא כבעל הטורים פסוק י"ז) ואשר יבוא, הכא, ואידך (דברים י"ט) ואשר יבוא את רעהו ביער לחטוב עצים, הנאמר אצל הורג נפש בשגגה, ולכאורה יפלא

מהו הקשר ביניהם? אבל על פי הנ"ל יש לומר בטוב טעם ודעת, כי הצדיק מורה דרך התשובה אפילו להורג נפש בשגגה, שיוכל לתקן את כל מה שקלקל, כי בכל חטא ועוון שאדם עושה, הוא בבחינת הורג נפש בשגגה רחמנא ליצלן, כי הורג את נפשו, ומנתק אותה משורשה העליון, אבל הצדיק האמת, על ידי לימודיו הנפלאים בדרכי התשובה, להיות בקי ברצוא ובקי בשוב, הוא מורה דרך התשובה גם למי שהרג את נפשו בשגגה רחמנא ליצלן, איך להציל את נפשו מיד גואל הדם, שהוא הם"מ, ולברוח אל ערי מקלט, שהם המשכנות מובטחים של תורה ותפילה ומצוות ומעשים טובים, ולחזור ולהאיר על נפשו אור אלקותו יתברך באמת, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם דרך התשובה באמת, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

